

„Száz ósdi kacatból végre valami lesz./A szívemet is ronggyá tépem, /illik majd a többihez.

Rongyszőnyeg, rongyszőnyeg,/emlékek a láb alatt. /Rongyszőnyeg, rongyszőnyeg,/átlépek a múltamat” – szöveg a lemezjátszón 1983. szeptember elsején este, a Sarohin tábornok útja (ma Nagy Imre út) egyik negyedik emeleti lakásában.

Azt kérdezed tőlem, ki vagyok én?

Én azt kérdezem, ki vagy te?

Akarod tudni, ki vagyok? Nem tudod? Pedig egyszerű: a világ vagyok.

Ez a Világ:

Homokozó, kislapát, homokvár. Egy „felnőtt” szemével csak egy kupac homok; de a kisgyerek látja a falat ostromló török szultánt, hóna alatt a kiskakással és a gyémánt félkrajcárral, a toronyban az alvó királykisasszonyt, az erdőből éppen kilovagló legkisebb királyfit, az árgyélust.

Víz molekula egy esőcsepp részeként; a földbe szivárog, talán egy szilvafa gyökérszőre mellé, ahonét az felszívja és a levelében cukorra varázsolja. Vagy újabb levéllé.

Emberi szívérványhártyán megtörve a valóság fényét, a világ tükörképét, illúzióját rajzolja az agysejtekre. Elektromos töltésállapot

Vajon a világ Isten alfa-théta-delta álma? Vajon a világ vége a képzeletben Isten agyára kapcsolt EEG nulla hertzes jele?

Egy biztos. Amíg Isten álmodik, Rólad álmodik. Téged. És engem.

Végtelen óceánban kavargó egységnyi hím- és egységnyi nőstény töltés, egymást ölelő tánca.

Hogy mi a világ? Te vagy az.

A nevem **A**, és szeretlek téged, **Á**.

Mielőtt megszülettem volna, már a Tiéd voltam. Mielőtt megszülettél volna, tudtad, hogy Nekem születesz. Kettészakadva jöttünk erre a világra, hogy szakadatlan haladjunk egymás felé... mert kettőnek csak látszunk.

Szeret, nem szeret; szeret, nem szeret – tépkedi a virág szirmait egy kicsi lány, miközben a fiúra gondol, a szívserelmére. Mert a szerelem nem ismer időt, sem teret. Nem ismeri a távolságot.

– Neked nem hiányzik valami? – kérdezte Viola.

Elnyúlva feküdt **A** mellett az ágyon. Csak egy pár pillanattal korábban még mélyről jövő nyögések közt élte át a test gyönyörét, és most nem értette, **A** miért nem mozdul, miért nem folytatják a szeretkezést, mint szokták.

– De igen, csak most pihenjünk egy kicsit – mondta **A**, és a nő mellé feküdt. Nem mondott igazat. Valami mocorgott belül, valahol a lelkében és az elméjében. Valami furcsa, amivel nem tudott mit kezdeni. Szerelmes lett.

Vajon Viola a lelkében is érezte a változást? Hiszen nő, ráadásul asztrológiai képlete mutatja, hogy nőből is az érzékenyebb fajta. Olyan, aki másoknál is erősebben megérzi a világ rezdüléseit.

Ők ketten afféle barátság extrákkal kapcsolatban voltak. Nem csak a libidó mozgatta kapcsolódásukat, szeretettel és tisztelettel fordultak egymás felé elejétől kezdve. És őszintén. Nem takargatták életük azon részeit, amelyek a másokra tartoztak. Illetve, szinte semmit sem takargattak. Vonzalom volt, de nem szerelem. Nem arról szólt. Ezt az elején tisztázták. Mindent. Azt, hogy van kémia, egymás iránti vágy, ami több a pusztaságnál, de közel sem szerelem. Sőt, **A** már az első alkalommal elmondta, hogy ha bármelyiküknél azt tapasztalná, hogy a szerelem szikrája is fellobban, azonnal tovább áll. Mert Viola nem volt független, és kapcsolódásuk véletlenül sem a meglévő párkapcsolat szétrombolásának szándékával született.

Csak volt ott két (majdnem) felnőtt lélek, akiknek hiányzott valami az életéből, és szeretnék volna ezt a hiányt, ezt a rést a falon kitölteni. Legalábbis megpróbálták. Mert valójában még nem nőttek fel teljesen, csak úton voltak felé. És azon az utolsó napon, pontosabban akörül **A** végre megérezte valamit abból, ami felé...

Ezért maradt el aznap este **A** kielégülése. A szex utáni beszélgetés, összebújás is elmaradt, legalábbis a korábbiakhoz képest. Elaludtak.

A aznap továbblépett. Tovább a kapcsolatból, és tovább a felnövekedés útján.

Történt valami pár héttel korábban. Ez a valami rántotta ki **A**-t Viola ágyából.

Egy üzenetet kapott a születésnapján, egy régi-régi ismerőstől. Valakitől, akire szeretettel emlékezett, elmúlt ifjúságuk virágzása idejéből. Ez az üzenet kavarta fel, bár nem értette, miért.

A szavak ereje

A-nak sok évtizedet kellett várnia, míg az életében legfontosabb női névre fény vetült. Az első nő, akibe szerelmes volt, voltaképpen nem is nő volt. De ezt is csak évtizedekkel később tudta meg. Na igen, Gloria volt a „neve”, mégsem volt nő. Akkoriban, tizenévesen **A** egyik kedvence volt a U2 nevű zenekar, egészen beleszerelmesedett, és az egyik szám címe volt Gloria. **A** azt hitte, ez egy női név. Gyatra angoltudásával még nem érthette, hogy a szám Isten dicsőségéről szól, némiképpen hasonlít Ady verséhez, az Imádság háború után-hoz. Amit szintén szeretett. Gyönyörű női név is persze, és **A** azt gondolta, ha egyszer lánya születik, Glóriának kéne hívni.

*„I try to sing this song
I, I try to stand up
But I can't find my feet.
I, I try to speak up
But only in you I'm complete.”*

A vallásos nevelést kapott, annyira, hogy gyerekkorában mondogatták róla, talán pap lesz. Ezt éppen csak ő nem gondolta így. Hitt, mindig is; de a vallás kicsit sem érintette meg. Nem érezte magáénak. Nem érezte valóságnak sem. Azt és úgy nem.

Ezek után Krisztina csak a „második” szerelme lett, de ő legalább valódi hús-vér nő. Majd az évtizedek alatt még néhány másik Krisztina, volt aki kétszer is. És egyszer csak feltűnt neki a furcsa ismétlődés. Ez sok év után történt meg, viszont a felismerés jóval gyorsabban ment; mármint, hogy miért a láthatóan szabályszerű ismétlődés. A nevek miatt. Mert előfordul, hogy a sorsunkba nevek, szavak vannak belekódolva. Nem annyira a konkrét nők, azok a bizonyos Krisztinák voltak fontosak. Hanem amit a szó jelent, a tartalom, amit hordoz, a szó ereje. Energetikája. S hogy mit hordoz ez a név? Eredete szerint a név viselője Krisztus követője. Pontosan ennyit jelent, nem mást – és máris rezonálunk Glóriával. **A**-nak azért kellett Krisztinák sorával kapcsolódnia, mert keresztény gyökereit kellett megértenie, más szintre „konvertálnia”. Persze azért a konkrét személyek sem voltak másodlagosak. Nem küszködött velük kevesebbet, mint a vallással, amelybe beleszületett, de azért tanult is tőlük-belőlük.

Hát így történt, hogy **A** felismerte a szavak és nevek jelentőségét, valamikor az érett férfikor kezdetén.

Ám akkoriban, mikor a második Krisztinát „gyúrte”, még fogalma sem volt minderről. Mégis, valamikor azokban az években történt, hogy újabb fontos nevek jelentek meg a gondolataiban. Dacára a Krisztinákhoz fűződő furcsa vonzalomnak, ezt a nevet sosem adta volna a lányának. Ahogy a sajátját sem a fiának. Bár a második Krisztinával családot készült alapítani, ám akkor már nem Glóriának hívta volna születendő lányát. Hanem egy virágnév bukkant fel elméjében. Virág név. Erika.

(Ez az apró virágú növény rendszertani csoportok névadója is: Ericales, Ericaceae, Ericoideae, stb.) Magyarul Hanga.

Ez a név is kötődött egy szerelemhez, egy rövid, és már elmúlt szerelemhez. De ez csak a külső, anyagi világban megjelenő lenyomata az oknak, a valódinak. Nem a vibráló szépségű szőke lány volt a név ihletője, éppen fordítva. Erika, a név volt belekódolva **A** történetébe, már születése előtt.

Erikepaiosz (hangafüvel táplálkozó) az egyik neve egy ősi, a kereszténységet megelőző időkből származó hit szerint egy „istennek” (sőt, többnek 😊). Nem ám egy „akármilyen” istennek. A teremtés egyik energiájának, a szentháromság egyik tagjának, Erosnak. Az isteni szerelemnek.

A tanulmányai során megértette, hogy azok a bizonyos istenek egyáltalán nem valamiféle ködös hegycsúcson ücsörgő lények, hanem valójában az ősenergia különböző alakjai, formái; a mesék egyrészt a tanulatlan embereknek szólnak, hogy valamelyest megértsék, amit felfogni igen sok küzdelem árán lehet csak; másrészt, éppen őket védik is, mert a tudás veszélyekkel jár, és rengeteg kínlódással.

Így tehát már a harmadik, nagyon mély összefüggéseket rejtő, fontos név került elő **A** életében anélkül, hogy ezekről halványlila ibolyája lett volna. Még csak a húszas évei elején járt, és nagyon messze a későbbi tudástól. De azért a Sors működött, mutatta az utat.

Akkoriban **A** még egy nevet gondolt ki, és ez is egy virágnév volt: Lili. (Több nyelven is így hívják a liliumot.)

Na ennyivel aztán be is érte, más női név soha többé nem volt elméjében, a születendő gyerekeknek tervezve. Hanem mi lesz, ha fiú születik – annak mi legyen a neve? Csak úgy magától nem érzett rá, inkább elgondolkodott rajta: két nagyapja nevét ízlelgette magában. Valahol mindig érezte, hogy egy múltba vesző fonalat kell tovább gombolyítania. Az egyik nagyapa neve nem keltett erős érzéseket benne; bár tetszett a Gusztáv név, de nem érezte magáénak. Annak ellenére sem, hogy ez a nagyapa virágnévet viselt, pontosabban a család hordozta a Virág nevet. Magyarra fordítva az eredeti németet.

Annál inkább tetszett neki a másik: Márton. Erről tudta, ez az igazi.

Pedig ez a nagyapja valahol a múltban hagyta igazi gyökereit, magyarosította a családnevét, de hát az nem volt kérdés, csak a keresztnév.

Hát így lett. Eldöntötte: Marci a fiúé, és egy virágnév a lányé. Aki kétségkívül egy gyönyörű Virág lesz.

Már csak az anya hiányzott, aki majd megszüli őket...

Á

A tehát üzenetet kapott...

Azt hitte, csak nosztalgia, vagy szexuális inger, hiszen a lány szép volt a fényképeken, melyekkel a közösségi oldalon megmutatta magát. Tudta, hogy van egy-két lány azokból az időkből, akik mindig is izgatták a libidóját, akikről időről időre fantáziált, hogy szívesen megdöntené őket. Egy kis baráti-szeretői viszony... Ilyesmi gondolatai voltak azokról a lányokról. Tulajdonképpen két ilyen lány volt, és Á nem tartozott közéjük.

Sokkal később értette meg A, hogy az a két lány nagyon is szorosan összefügg Á-val. Miközben vért izzadva kutatta a rejtélyes szálakat, amelyek szövedékét úgy nevezik: Élet.

Á nem volt kifejezetten A esete. Persze szép volt és kívánatos, izgató. Nagyon izgató. Mégis, bár A nem volt válogatós, vagyis nem volt túlságosan berögzített zsánere, Á mégsem illett igazán a képbe. Volt benne valami – kevéske, de mégis volt benne valami zavaró, talán ezért is hitte az elején A, hogy ez biztosan csak szexuális vágy, vagy legalábbis főleg szexuális. Persze, arra emlékezett, hogy a lányt kedvelte. Vagy csak az emlékek keveredtek össze benne? Mert a két lány közül, akikre mindig is vágyott, a szőke, mosolygósan gödrös pofijú lány Á osztálytársa volt a középiskolában, ugyanazon az évfolyamon, ahova A is járt, és emellett ugyanannak a csapatnak a tagja, amelynek A és Á. Szóval, lehet, hogy valójában nem is Á-t kedvelte, hanem a másikat, a szöszit?? Csak az idő kereke zagyválta össze emlékeit?

A másik, barna hajú lány A osztálytársa volt, és mindkét lány Á közeli barátnői voltak. Bár neki nagyon sok barátnője volt. „Menő csaj volt, akit vagy szeretni kellett, vagy utálni, de közömbösnek lenni nem lehetett iránta” – ahogy a barna hajú lány jellemzi.

Amikor A elolvasta a születésnapj jókívánságot, valami történt belül, a testében. Valami különös, amit érzett már korábban, mármint a testi érzetet, csakhogy erre most nem volt magyarázat.

Máskor ez az érzés jelezte, hogy az illető nőt nőként érzékeli, azaz izgalomba hozza a látvány.

Csakhogy itt nem a látvány izgatta, mert nem is volt látvány. Csak szavak. „Csak” szavak.

Három hónappal korábban lett tagja A annak a bizonyos közösségi oldalnak, és nem akart tömegesen ismerkedni, sem kapcsolatot keresni meglévő ismerőseivel, hanem kizárólag a volt középiskolai osztálytársakkal. Közeledett a harminc éves évforduló, így megkereste azokat, akik jelen voltak a szolgáltatásban; kilencet talált. És lett még két ismerőse, két nő a múltjából, akikhez a férfi-nő kapcsolat megszűnése után is barátság fűzte. Ezeket ő kereste meg. Aztán pár nap múlva megjelent Á, jelezte, hogy kapcsolódna. A pedig visszaigazolta. Éppen a tizenkettedik ismerőse lett, és semmi más nem történt. Akkor.

Á életében mélyen megrázó nap volt A születésnapja – de ez csak később derült ki A számára.

Ez a nap valaki más (valami más) születésnapja is, az Amerikai Egyesült Államoké. Az egyik; mert a legismertebb, július 4. a legkevésbé fontos, hisz aznap még nem is úgy hívták, hanem Amerikai Egyesült Gyarmatoknak, s csak hónapokkal később kapta a mai nevet. Több mint egy évbe telt még, mire elismerték létezését, elsőként Franciaország: 1777. 12. 17-én, ám ez még sokkal később lett világos A számára, azzal együtt, hogy ennek nagyon nagy jelentősége van a történetben, meg annak, akiről a földrészt, s benne az országot elnevezték.

Szent Imre hercegről, aki a magyarok nagy királya kellett volna legyen...

Évek telnek el még addig, mire kezd összeállni a kép. Egyelőre azonban még csak a furcsa érzés van belül. És öröm.

Aznap csak pár mondatot váltottak, és örültek egymásnak. Később **A** belenézett **Á** terjedelmes idővonalába, na nem mélyen, de mivel megbeszélték, hogy megosztják egymással az elmúlt harminc év történetét; és mivel érdekelte a lány, hát kicsit nézegette, főleg a régi, a közös múltba pillantó képek keltették fel érdeklődését. Volt egy kép, oly elmosódott, mint a lány emléke **A**-ban, de azért a kollégiumi szoba falán felismerte John Travolta poszterét, és erről azonnal eszébe jutott egy sláger a Pomádéból (Grease): TE VAGY AZ EGYETLEN, AKIT AKAROK.

Lehetett volna a Summer Time, vagy más Travolta slágerek, a Stayin' alive is; de nem. Ez jutott eszébe. Az Egyetlen.

És be is linkelte a képhez. Azt már érezte, hogy a lány erősen vonzza, de álmában sem gondolta, hogy miképpen. Azt hitte úgy, ahogy már sokan mások, a korábbi évtizedekben; és azt gondolta, talán flörtölgetés lehet a dologból, majd szex. És tudatosan linkelte a You are the only One-t, ezzel a szándékkal. Hogy majd ha alkalom adódik, meghódítsa őt. Ám hogy éppen az a sláger jutott eszébe... Nos, az nem volt tudatos. Az a Sors szava volt.

Hetek múltak, közben nem tudott találkozni Violával, csak távbeszélgetni; aztán találkoztak, de már kimondatlanul, homályosan ott rezgett **A**-ban a felismerésre törekvő erő: ez valami más, ami most történik. Ez olyan, mint soha még. Olyan, ami mindent felforgat, az alapokat rázza meg. Mint egy földrendezés, mondjuk a Szent András-törésvonalnál.

A nem volt teljesen monogám, bár sosem volt egyszerre két nő az életében – szexuális kapcsolatként. Talán ha **Á** nem az, aki; ebben az esetben mégis megtörténhetett volna egy többszereplős szeretői viszony. Ha tényleg csak egy nosztalgikus, és főleg testi vágy mozgatta volna **A**-t.

Aztán megértette. Ez szerelem. Valami fura, nem olyan, mint amit megszokott; ám ez még mindig nem tudatosult, csak annyi, hogy szereti, kívánja **Á**-t. Amikor Violával utoljára bújtak ágyba, még nem tartott itt, csak érezte, hogy valami zavar van, hogy nem tudja magát átadni a nőnek. De aztán megértette, és akkor elmondta ezt Violának, és hogy többé nem lehet köztük szex. Csak barátság. Végül is, tulajdonképpen az történt, amit egy évvel korábban „megjósolt”: hogyha észreveszi, hogy valamelyiküknél szerelmi érzés bukkan fel, azonnal tovább lép. Pontosan ez történt, csak éppen az érzelem egy harmadik személy képében lépett az életébe.

Álom

(részlet)

„Azon a nyáron sok eső esett. A Teremtő csak sírt, sírt egyre – néha megmutatta magát a Nap, csak azért, hogy aztán még feketébb ruhát húzzon.

Heverek itt a kilencedik felhő szélén és a villámokban gyönyörködöm. Ezek ugyanolyanok innét is, csak kicsit szebbek.

Amikor T felébredt, ő ott állt az ágy mellett. T félig hason, bal karját a párna alatt felnyújtva, a másik bátortalan ölelő mozdulatban. T ezt a kinyújtott kezét simogatta meg, épp hogy csak érintette, cirógatta, félénken, röviden.

T azt hitte, Isten az. Valami furcsa remegés járta át, az egész testet, amit cipelt harmincöt éve (és fél); egy finom remegő érzés, mintha egy pocsolya színén táncoló napsugár ő maga lenne. És akkor megérezte, hogy ez tényleg Isten.”

Az ember sosem álmodik hamisat.

Egy álommal kezdődött a történet, amit el szeretnék mesélni, Neked!

Nagy fába vágtam a fejszém. Több évtizednyi (több életnyi?) borzalmas nyüglődéssel megélt készülőds után letessékem a nyelvemről az eddig rajta csücsülő Mestert, hogy végre szóhoz jussak Én.

Talán 2003 júniusában történt, hogy először szabadultam meg tőle. Nagyjából akkor írtam meg az első olyan történetecském, aminek pont is került a végére. Az első IGAZI történetet.

Egy valóságra épült mese volt csak, igaz; életemnek a képzeletemben átszínezett pillanata, de volt benne valami, ami messze túlmutat azon, amit úgy nevezünk: látható, fizikailag érzékelhető világ. Érzékelhető volt, de nem az öt érzékszervvel, és úgy éreztem, hogy semmit sem tudtam róla. Sok évnek kellett eltelni, míg rácsodálkoztam arra, ami már ott megmutatta magát. A csodára.

Ott ugyanis csoda történt. Valami, aminek nem lehetne lenni.

Valami, amiről a racionális elme azt állítja: nincs.

Valami, amit az anyagi világba belevakult eszünk ostobaságnak, babonának, képzelődésnek... és más hasonlónak nyilvánít.

Valami, amit a szem nem lát. És az elme nem hisz. Mert vak, mert gyáva, és mert nem emlékszik.

Valami, ami pedig van. Igenis, van!

Két kis részlet a történetből (nem mutatom meg az egészet, mert tele van nehezen érthető utalásokkal, amiket felesleges lenne magyarázni, és nem is fontos ide minden részlet):

„Egy szakállas Öreg ült a nyelvén, ott ült száz év óta, ezer év óta kezében görbe kés.”

„T érezte, hogy az utolsó utáni lehetőséget is elszalasztotta (hány volt pedig, istenem!), és akkor kétségbeesett kísérletet tett. Egy pillanatra lelökte az öreget, és dalolni próbált”

Néhányan tudják rólam, hogy ismerője vagyok (valamennyire) egy ősi szimbólumrendszernek, ezt használtam a mesében is. Az Öreg, amiről (és nem akiről!) szóltam, a görög mitológiában Kronosz névre hallgat, és istennek nevezik, ám ez a megnevezés csak a nem elég tudással rendelkező emberek számára szolgál, hogy valamennyire megérthessék a mögötte rejlő fogalmat. A mitológia – **az összes népé** – valójában egy ősi pszichológiai tankönyv, **az élet** titkainak rejtjelezett összefoglalása. Nagyon nem könnyen megérthető. Azért írták mese formában, hogy kicselezzék az ész okoskodó és gyáva fennhatóságát.

Lelked így ugyanis már akkor felismeri ezt a különleges csemegét, amikor elméd még undorral félrelöki és mohón odakap a jól ismert rántott szelet felé...

Ám manapság különös szelek fújnak. Sokan, sokáig, sokat dolgoztunk rajta, és elérkezik lassan a kor, amikor végre valamivel kevesebb erőfeszítéssel is megláthatod, megértheted, mit mond neked – rólad. Mert rólad szól.

Az én mesém is. Az a 13 év előtti is, ez a mostani is. Úgy szól rólad, hogy másokról beszélek. De te itt vagy benne, és hitem szerint, és ha az égiek szavát sikerül jól tovább adnom, lassan érteni is fogod.

Az Öreg lassan beteljesíti küldetését és leszállhat a nyelvről. Ott kellett kuporognia, míg el nem jött az idő – hiszen ő az idő ura (istene) is, de a korlátoké is, melyek azért veszik körül az embert, hogy nehogy az általános iskolába beiratkozás napján akarjon a Tudományos Akadémia tagja lenni. Mert amúgy hajlamosak vagyunk túlértékelni magunkat...

És ma a Mester elégedetten feláll, és átadja a mesteri oklevelet a tanítványnak. Elvégezte a dolgát, innét a tanítványnak magának kell folytatni...

A mitológiában Zeusz még erőszakkal, furfangos erőszakkal taszítja le trónjáról mesterét, egyben apját, Kronoszt. El is veszi hatalmát, ezt jelképezi a görbe kés, mellyel az Öreget nemzőképtelenné teszi – levágja a nemi szervét. Ez a jelképes történet azt akarja elmondani, hogy a hited által tudod átvenni az uralmat a benned sok idő alatt felépült szorongásoktól.

Ne hidd, hogy nincsenek benned szorongások. Több van, mint amit elviselhetőnek gondolsz.

Mindenkiben van, és sok van. Néhányról valószínűleg tudsz is, de nagyobb részük a tudatod szőnyege alá van söpörve – Te söpörted oda!

A Sors különös gondoskodás folytán – mint láthattad feljebb – kis mesém két szereplőjét ugyanúgy neveztem, mindkettőt csak egy betűvel jelezve, egy T betűvel. A Sors akarta így (mutatott valamit előre), hiszen a valós életben is két T-betűs ember élte meg a mintául vett történetet (de az jócskán más volt, mint a mesémben).

Röpke 13 évnek kellett eltelni, mire megmutatta azt is a Sors, hogy mit akart rajtam keresztül akkor megmutatni, úgy megmutatni. Miért két T a két szereplő. És most elárulom neked is. 😊

Azért, mert a kettő egy. Ugyanaz. Két test, egy lélek.

Legfeljebb két évvel ezelőtt találkoztam először egy kifejezéssel, ami felkeltette az érdeklődésem: ikerláng. Aztán tanulmányozgatni kezdtem, mi ez. És még pár hónap eltelt aztán, hogy először halljak egy másik kifejezést: elveszett iker szindróma.

De ezek az időszakaszok csak az elmém számára voltak kezdőpontok. A lelkem mindig is tudta, mi ez. Mik ezek. És a testem is. Bele van kódolva, szemmel is látható módon.

Aztán vannak más jelei is az ikerségemnek – mert erről van szó. Iker vagyok, minden szinten, bár a biológiaiain csak pár hétig volt ez megfogható. Amíg az ikrem meg nem halt. Amíg én meg nem haltam.

És most valami olyan jön, amitől úgy sejtem, feláll az összes szőröd, és talán átkozódva vágnád a számítógéped (vagy a telefonod, tableted) a falhoz.